

[Honoré]

det, som vi kender i de samfund, i de lande, der har indført socialisme. Hvis vi mister de betydelige ansatser til en social markedsøkonomi, som vi har herhjemme, vil det indebære en forværring af forholdene på arbejdsmarkedet, også af forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere.

Vi er modstandere af en væsentlig kilde til konflikter på arbejdsmarkedet, der ligger dér, hvor man hylder tanken om klassekamp. Dér, hvor man hylder tanken om klassekamp, anskuer man forholdet mellem arbejdsmarkedets parter som et rent magtspørgsmål, hvor det gælder om for den, der har mest magt, at sejre over den anden part, og her bliver det altså den svagere part, der kommer til at lide.

Ganske vist er det uundgåeligt, at der er konflikter på arbejdsmarkedet, da der er forskellige interesser hos arbejdsgiver og arbejdstager. Det gælder, hvad enten det drejer sig om det private erhvervsliv, en privat arbejdsgiver eller en offentlig arbejdsgiver. Der er forskellige interesser, men alligevel mener vi, at der i et samfund af vor type er et interessefællesskab, der overskygger de interesse modsætninger, der naturligvis findes, og som vil findes i en hvilken som helst type af samfund og erhvervsliv og arbejdsmarked, som kan tænkes.

Konflikter skal løses med bevarelse af respekt for indgåede aftaler. Naturligvis kan strejke være en mulighed, men det må betragtes som den allersidste udvej og som et middel, man griber til i konfliktsituationer, og det gælder også lockout.

Vi kan i kristeligt folkeparti ikke i et samfund af vor demokratiske type acceptere, at det faglige arbejde misbruges til politiske formål, ødelæggelse af det bestående samfund, afvisning af beslutninger, der er truffet af de demokratisk valgte repræsentanter for folket. Vi ønsker heller ikke, at arbejdsmarkedets forhold bruges som middel til at hidføre et samfundssystem af en underlegen type, et socialistisk eller fascistisk system, der erfaringsmæssigt betyder en ringere økonomi og en begrænsning også af lønmodtagernes økonomiske muligheder og faglige rettigheder.

På det punkt ligger kristeligt folkeparti delvis på linje med andre kristne organisationer, der har med arbejdsmarkedet at gøre, såsom Kristelig Fagforening, der ifølge sin

brochure »Facts om den kristelige fagbevægelse«:

»... forkaster klassekampen, men søger i stedet en fredelig løsning på faglige og sociale spørgsmål for at undgå arbejdsstandsning til skade for vort samfund, arbejder for at skabe et kristent fællesskab mellem arbejdere og arbejdsgivere grundet på gensidig tillid og forståelse, og vi tror, at det er løsningen på det store sociale problem, som de evindelige klassekampe er for vort land som helhed.«

En anden bevægelse, Fagligt fællesskab for kristent Demokrati, ønsker også at fremme samarbejdstanken inden for dansk erhvervsliv og vender sig også imod klassekampidealet af de samme grunde.

Vi har været vidne til overenskomststridige strejker eller arbejdsnedlæggelser og ulovlige aktioner fra tjenestemændenes side. Utilfredsheden er ikke sjældent forståelig, men overenskomststridige eller ulovlige handlinger er, hvor forståelige de end kan være, ikke acceptable. Man kan ikke gøre krav på overenskomstmæssige rettigheder og fordele, hvis man ikke vil gå ind under de pligter og ulemper, der undertiden kan følge af samme overenskomst- og ansættelsesvilkår.

Hvad angår tjenestemændene, så har deres faglige aktioner i forbindelse med overenskomstforlængelsen været direkte stridende med selve det lovmæssige ansættelsesgrundlag. Arbejdsnedlæggelser i Danmarks Radio og i daginstitutioner rammer ikke blot og måske ikke i særlig grad arbejdsgiverne, men de rammer en stor del af samfundets helt sagesløse mennesker.

Måske er omfanget af sådanne aktioner ikke foruroligende, men det begrænsede omfang skyldes delvis, at arbejdsgiverne i vid udstrækning har givet efter for de krav, som aktionerne stod i forbindelse med, eller som blev fremført som en trussel. Man kan spørge, hvor heldigt det er ud fra en samfundsmæssig betragtning, at arbejdsgiverne giver efter, om det ikke er en faktor, der fremmer den lønglidning og den inflation, der er et så alvorligt problem for vores økonomi.

Men selv om omfanget måske ikke er foruroligende, så er det vigtigt, at folketinget for sit vedkommende står fast på principperne om, at man skal respektere indgåede aftaler, og at tjenestemænd skal rette sig efter loven. Her, må jeg sige, er det dybt skuffende, at socialdemokratiets repræsentant i denne de-